

MARTIN CAREV

Imenuju Se Martin

NEJLEPŠÍ CESTY
MÝHO ŽIVOTA

 C PRESS

Jmenuju Se Martin

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Martin Carev
Jmenuju Se Martin – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Martin Carev

Jmenuju Se Martin

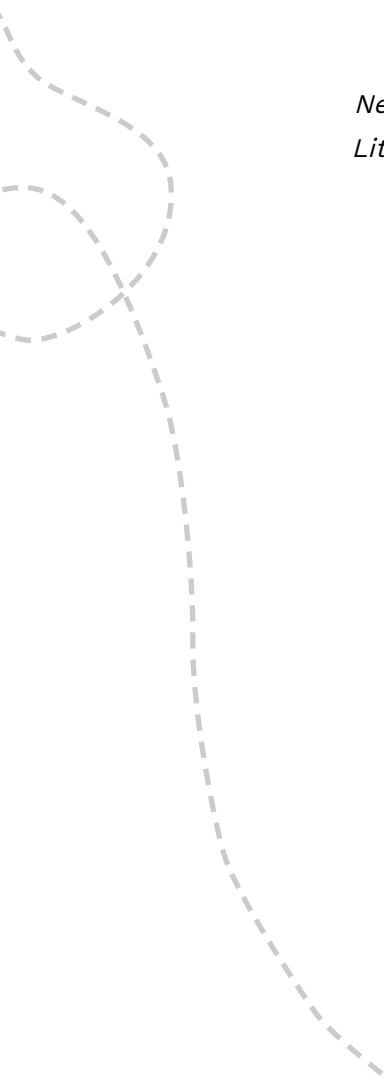
Nejlepší cesty mého života

CPress

Brno 2018

Obsah

1. Spontánní výlet	6
2. Amsterdam	12
3. Východní Asie	18
4. Stopování	24
5. Barcelona	30
6. Skok s padákem	38
7. Americký roadtrip	44
8. New York	52
9. Potápění se žraloky	58
10. Írán	64
11. Kapské Město	72
12. Srí Lanka	80
13. Los Angeles	86
14. Disneyland	94
15. Setkání s celebritou	100
16. Nečekaná přátelství	106
17. Rio de Janeiro	112
18. Let kolem světa	120
19. Safari	128
20. Hon na kontinenty	134
21. Coachella	142
22. První tetování	148
23. Bungee jumping	154
24. Izrael	160
25. Všechny divy světa	168
26. Surfování	174
27. Let první třídou	180
28. Překonat svůj strach	186
29. Vážít si svých přátel	192
30. Kniha	198
O autorovi	204
Věty, které mě nejvíce ovlivnily	206

*Nelituju toho, co jsem udělal.
Lituju toho, co jsem neudělal.*

1. Spontánní výlet

Často se nechávám slyšet, že spontánní výlety jsou podle mě ty nejlepší. Není nad to toužit navštívit nějaké místo a druhý den tam najednou být. Můj úplně první výlet bez rodičů byl stejné povahy. Psalo se léto 2015 a já jsem ve svých sedmnácti letech začínal objevovat influence-ry, kteří jsou podobně staří jako já a cestují po celém světě. Velmi mě inspirovali. Začal jsem spřádat plány, kam bych se chtěl jet v létě podívat. To mi ale překazilo uklouznutí na mokrych dlažebních kostkách v Hradci Králové, kde jsem si nešťastnou náhodou zlomil nohu, a celý červenec jsem tak byl zavřený doma. Jakmile mi v srpnu sundali sádku, musel jsem někam odjet.

Zavolał jsem Kovymu, jestli se nechce vydat na cestu po Itálii, a on okamžitě souhlasil. Spoustu věcí, které dnes již dávno znám a jsou pro mě automatické, jsem se teprve musel naučit.

Hledali jsme na internetu nejlepší stránky na letenky, jak dlouho před odletem bychom měli být na letišti a další důležité informace. Za pár hodin jsme měli všechno vymyšlené a naplánované a druhý den jsme už oba seděli v letadle směr Milán. Vzhledem k tomu, že to pro nás byl první výlet bez rodičů a první výlet naplánovaný ze dne na den, byli jsme nabítní dobrodružnou náladou a užívali si pocit, že nevíme, co všechno se může stát a pokazit.

V Miláně jsme se rozhodli začít hned tím nejdůležitějším, obrovskou katedrálou

Narození Panny Marie. Mezi všemi těmi starými budovami, které jsem po Evropě zatím navštívil, byla tahle rozhodně jednou z těch nejkrásnějších. Nadšení z úžasné stavby nám o chvíli později bohužel zkazil fakt, že si Kovy zapomněl na schodech v metru kameru a někomu se tak zalíbila, že si ji přisvojil. Ani později se štěstí nezačalo obracet na naši stranu. Během dne jsme ze všeho toho nadšení a adrenalinu tak nějak zapomněli na pitný režim a odpoledne už jsme byli vážně dehydrovaní. Najít obchod, kde bychom si koupili vodu, se nám nepovedlo – ačkoli

5 ZÁKLADNÍCH TIPŮ

1. Mějte alespoň přibližnou představu o své cestě. Můžete si tak lépe naplánovat výdaje, hotely a podobně.
2. Když budete v nesnázích, místní vám vždy rádi poradí. Pokud budou umět anglicky.
3. Letenky na poslední chvíli bývají drahé. Zvažte raději vlak nebo autobus, vyjde to mnohonásobně levněji.
4. Pokud chcete být opravdu svobodní, vezměte si stan a spacák. Nemusíte tak být fixováni na jedno místo a můžete spát, kde chcete.
5. Dopředu si vyberte dostatek peněz. Nespolehejte na to, že všude budou bankomaty.

NEJSILNĚJŠÍ ZÁŽITEK

Odpoledne strávené s Victorií na molu v Benátkách.

jsme městem procházeli třeba hodinu, stále jsme naráželi jen na obchody s módou. Nakonec nás z plahočení se italským vedrem vysvobodil obchůdek až u hlavního nádraží, kde jsme se napili a rovnou vyrazili na vlak ke Gardskému jezeru. Kvůli naší výslovnosti *pešiera del garda* jsme ovšem vlak téměř zmeškali, protože nikdo nevěděl, co myslíme, až nás jedna paní opravila na *peskiera*. Opravdové strasti nás ale teprve čekaly. Když jsme dorazili na nádraží, zjistili jsme, že údajná adresa hotelu se nachází 20 kilometrů od nádraží. Chvíli jsme proto před nádražím čekali, jestli nás nevezme taxík, ale žádný nepřijížděl. Nakonec se nad námi slitoval prodavač z místní večerky a svezl nás zadarmo. Místo, kam jsme dorazili, ovšem ani trochu nepřipomínalo hotel, přestože adresa byla správná. Spíš to vypadalo na jakousi vinici. Snažili jsme se najít recepci nebo vchod, ale všude byla tma, měli jsme vybité telefony a nikde ani živáčka. Po půl hodině čekání najednou na místo přijela rodina, kterou jsme poprosili o pomoc, a ta zavolala majiteli. Už bylo něco málo po půlnoci, když pro nás majitel přijel. S Kovým jsme si neustále říkali, že to musí být Michael z YouTube kanálu Vsauce – vypadal úplně jako on. Pravý hotel se nacházel dalších patnáct minut cesty od původní adresy, kterou jsme dostali v mailu. Bylo nám jasné, že druhý den se musíme odhlásit a ubytovat se blíž u jezera.

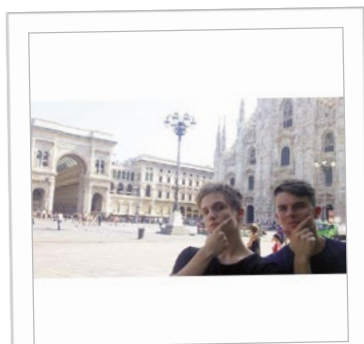
NEZAPOMEŇTE

- powerbanku;
- napanikařte;
- redukci na zásuvky;
- cestovní pojištění.

Další hotel, který jsme našli, nabízel samotný dvojlůžkový pokoj, snídani zdarma a skvělou cenu. Neváhali jsme a vzali to. O pár minut později jsme bohužel zjistili, že je v našem

dvoulůžkovém pokoji dalších osm postelí. Zmatení jsme šli žádat o vysvětlení na recepci, kde nám recepční asi třikrát zopakoval, že se jedná o hotel. Necháпали jsme, dokud napočtvrté nezvládnul jasně vyslovit slovo hostel. Museli jsme se tedy odhlásit i odtamtud. Do třetice už jsme naštěstí našli místo, které nám vyhovovalo. Špatnou zkušenost s hotely nám ale vynahradila zkušenost s jídlem. Všechna moje oblíbená italská jídla z České republiky mi tu chutnala desetkrát víc. A v nedalekém městečku Sirmione jsme si dali asi tu nejpíctější zmrzlinu, jakou jsme kdy měli. Pro představu: byla veliká asi jako můj obličej.

Dalším bodem na programu výletu bylo vstávání v pět hodin ráno, abychom stihli vlak do Benátek. Nic jako Benátky jsem doposud nespatriil. Město, ve kterém nejsou takřka žádná auta, polovina všech lidí jsou turisté a jako hlavní dopravní prostředek slouží loď a gondoly. V roce 2015 už jsem měl na YouTube poměrně velké publikum a teprve jsem si začínal zvykat, že mě lidi poznávají na ulici. Proto jsem se i v Praze trochu stranil rušných míst. Procházeje se v klidu po Benátkách jsem si říkal, jak omezující musí být, když je někdo slavný na celém světě. Kdyby se po Benátkách procházel třeba Justin Bieber, byl by v neustálém obklopení lidí, fotili by ho do novin a nikdy by si Benátky nemohl užít, jako jsem si je v tu chvíli

užíval já. Nejlepším zážitkem z Benátek rozhodně bylo setkání s Ruskou Victorií, ale o té vám povím až v kapitole o nečekaných přátelstvích.

Před návratem do Prahy jsme ještě stihli navštívit Veronu, kde se Kovym obzvlášť líbilo, a horu Monte Baldo. Zajímavější byla ovšem samotná cesta zpět, protože jsme z vlaku mohli pozorovat krásné výhledy na rakouské Alpy. Taky si k nám přisedl jistý Rakušan Konrád, který jedl pouze řízky a medvídky Haribo a zapíjel je německým pivem. V Innsbrucku nastoupila do vagonu policie a odvedla několik uprchlíků s falešnými pasy. A v Mnichově jsme museli přejet přes půl města na autobus, kterým jsme ještě další čtyři hodiny cestovali do Prahy.

Na to, že to byl s Kovym náš první výlet, jsme se toho, myslím, fakt nebáli. Tak by to ale podle mě mělo být, protože odvahu na takové cesty už ve stáří možná mít nebudete, a navíc vás podobný výlet v životě hrozně moc obohatí. Kdyby mi někdo před naším zážitkem s hotelem řekl, že budu o půlnoci ztracený někde na italském venkově bez telefonu a nebudu mít kde spát, asi bych se dost vyděsil. Teď už vím, že bych se přinejhorším přikryl oblečením a přespal někde na zemi. Podobné cesty vás naučí řešit spoustu problémů, což se v životě neuvěřitelně hodí. Proto cestujte, dokud jste mladí.

CO JSEM SI ODNESL

Spontánní výlety mají obrovské kouzlo a člověk se na nich cítí, jako by se znovu narodil.

POPIS ZÁŽITKU

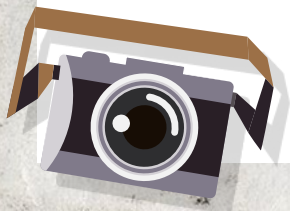

---

2. *Amsterdam*

Čím víc cestuji, tím víc si vážím toho, že žiju v České republice. Je tu bezpečno, dostatek práce a vzdělání i lékařská péče zdarma. Až na počasí nemám, co bych tuzemsku vytknul. Nikdy mě proto nijak zvlášť nelákal se natrvalo přestěhovat jinam. Ale to se změnilo po návštěvě Amsterdamu.

V létě 2015 už jsem za sebou měl velký výlet s Kovym po Itálii, kterým jsme ale žízeň po dobrodružství neuhasili. Rozhodli jsme se proto ozvat největšímu českému cestovateli Honzovi Mikulkovi. Honza byl z nápadu na společný výlet nadšený a navrhl zajet se podívat do Amsterdamu, protože tam už kdysi byl a moc se chtěl vrátit. Já jsem předtím v holandské metropoli nikdy nebyl a Kovy pouze na den se školou, a tak jsme s radostí souhlasili. Honzík taky nadnesl, že nemusíme řešit letenky a můžeme

jet jeho fordem, díky čemuž ušetříme peníze a za osm hodin jsme na místě. Menší roadtrip nikdy nikoho nezabil, takže jsme s radostí souhlasili i s tímto návrhem a byl čas vyrazit.

Během cesty nám Honzík vyprávěl o svém prvním výletu do Amsterdamu a nešetřil superlativy. Všechno to vyprávění sice znělo hezky, ale nedokázal jsem si moc představit, jak může být další evropské město tak jiné a zábavné oproti všem ostatním, ve kterých

jsem doteď byl. Už druhého dne jsem ale pochopil. Po osmi hodinách v autě a pár mikropsáncích jsme časně ráno dorazili do Amsterdamu. S Kovym jsme navrhovali Honzíkovi, ať se jde na hotel trochu prospat, aby si to víc užil, ale ten to s nechápavým výrazem odmítl větou: „Vždyť jsem na odpočívadle spal tři hodky, proč bych měl ještě víc?“ Neoponovali jsme a šli na průzkum. Jakmile jsme přijeli do centra Amsterdamu, zaplavil mě nepopsatelný pocit, jaký jsem zažil pouze tady. Dobrá nálada a pozitivní přístup k životu jako by tu nebyly jen můj dojem, ale spíš objektivní pravda, kterou se řídí úplně všichni. Stačilo mi procházet se podél kanálů a najednou ze mě spadla všechna negativní energie, kterou jsem si v sobě nesl ještě z Prahy. Řekl jsem o tom klukům

5 ZÁKLADNÍCH TIPŮ

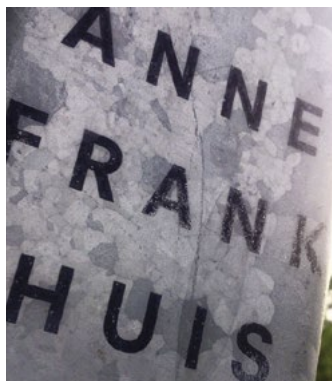
1. Nejlepším a nejlevnějším způsobem dopravy je tramvaj.
2. Dopřejte si hodně času ve Vondelparku.
3. Dávejte pozor na věci, v Amsterdamu se hodně krade.
4. Pokud budete cokoli potřebovat, jeďte na zastávku Leidseplein. Jsou tam všechny obchody a spousta restaurací.
5. Pokud chcete potkat jiné Čechy, navštivte Československý bar kousek od Red Light District.

a Honzík mi pověděl, že už poprvé se v Amsterdamu cítil úplně stejně. Tohle město má zkrátka hrozně silnou atmosféru.

NEJSILNĚJŠÍ ZÁŽITEK

Návštěva domu Anny Frankové.

Brzy jsme se zatoula-
li k jedné z nejvýznamnějších pa-
mátek – k domu Anny Frankové.
Byla tam ovšem nekonečná fronta,
a tak jsme se rozhodli vrátit odpo-
ledne, kdy už snad bude lidí méně.
Dům Anny Frankové je jedno vel-
ké muzeum jejího života a sna-
hy přežít druhou světovou válku.
Zdálo se neuvěřitelné, že na tak
klidném a příjemném místě, jako
je Amsterdam, se může nacházet

místo s tak smutným příběhem. Při prohlídce domu s Annou pro-
žijete její patnáctiletý život, osobní souboje obyčejné dívky v ne-
obyčejné a nesnadné situaci, kdy i snáhla pozorovat pouze
oknem na půdě. Toužila tančit, ale kvůli hluku nemohla, toužila
chodit ven hrát si s dětmi, ale nemohla, chtěla se zamilovat, ale
to v její situaci vůbec nebylo možné. Na konci tohoto trápení vás
navíc čeká nůž vražený do srdce v podobě jejího zatčení nacisty
a převezení do koncentračního tábora, kde bohužel nepřežila.

Tuhle těžkou dávku deprese jsme nutně potřebovali vy-
vážit něčím veselejším, a tak jsme se večer rozhodli navštívit
největší park v celém Amsterdamu. Vondelpark není jako žád-
ný jiný městský park, který jsem dosud navštívil. Každý letní ve-
čer se tam totiž scházejí lidé, aby grilovali, kouřili trávu (tady je
to legální) a poslouchali živou hudbu. V kontejnerech hoří ohně,

aby v noci bylo tepleji, kolem procházejí černoši s balónky naplněnými rajským plynem a jste tu ve společnosti, která sem přišla se stejným záměrem – strávit příjemný večer. Ani policisté nekazí zábavu, jejich největší starostí obvykle bývá někdo, kdo se netrefí odpadkem do koše. Lidé jsou velmi nekonfliktní, což přisuzuju faktu, že skoro nikdo nepije alkohol. Pouze se tam kouří.

NEZAPOMEŇTE

- deštník;
- kupte si lístky do muzeí předem;
- coffeeshop a café není to samé;
- ve čtvrti červených luceren schovejte foťák.

Druhý den jsme se stavili ve čtvrti rychlé lásky neboli v Red Light District, kde na nás z oken mávaly prostitutky a lákaly nás dovnitř. Nedoporučuju však začít si je natáčet, z toho moc velkou radost neměly. Kousek od téhle čtvrti jsme později natrefili na muzeum, které mělo volně přístupnou střechu, a tak jsme na ni vylezli a udělali si krásné fotky s celým panoramatem Amsterdamu.

Rád bych vám pověděl i o svých dalších návštěvách Amsterdamu, abych dokázal, že můj skvělý zážitek nebyl jen sezónní výkyv. O rok později jsem do Amsterdamu vyrazil znovu, tentokrát letecky se spolužáky z gymplu. Vyprávěním o Vondelparku a skvělé atmosféře města jsem latku očekávání nasadil hodně vysoko – a po příletu mi dali za pravdu.

V prosinci téhož roku jsem se do Amsterdamu vydal s kamarádem Housem. Jednoho večera jsme se tramvají vraceli na hotel, klasicky bez jízdenky. Poprvé v životě jsem byl v Amsterdamu chycen skupinkou revizorů, a když jsme jim oznámili, že nemáme jízdenku ani hotovost na to, abychom si ji od nich koupili, řekli nám, ať teda jedeme dál. Žádná pokuta, žádná policie, prostě nás nechali. I revizoři tady očividně ctí pravidlo štěstí a klidu.

V Amsterdamu jsem byl už čtyřikrát. Naposledy když jsem zmeškal let z Madridu do Prahy a musel jsem letět přes Holandsko. Vždycky se tam moc rád vracím. Tamější atmosféru jsem nikde jinde nezažil, a kdyby v Amsterdamu bylo v zimě lepší počasí, možná bych se tam i přestěhoval. K odpočinku je to ale úžasné místo i na kratší dobu.

CO JSEM SI ODNESL

Některá města jsou zajímavá architekturou, jiná lidmi a další atmosférou. Amsterdam je zajímavý vším a každého, kdo jej navštíví, okouzlí.

POPIS ZÁŽITKU

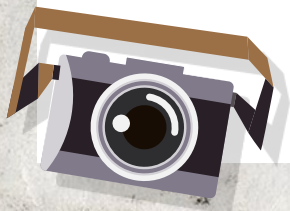

---

3. *Východní Asie*

Než jsem začal víc cestovat, měl jsem spoustu vysněných míst jako San Francisco, Kapské město nebo třeba Havaj. V životě jsem ale netoužil podívat se do Hongkongu nebo na Tchaj-wan. Věděl jsem, že tahle místa existují, ale moje potřeba vidět je byla na bodu mrazu. Už v sedmnácti letech jsem ale s kamarády obě země navštívil.

Psal se podzim roku 2016 a na Facebooku mi přistála zpráva od Kovyho, se kterým jsem už dříve toho roku různě cestoval. Psal mi, jestli nechci na výlet do Hongkongu, kam chtěli s Mentem a Housem jet, ale chyběl jim čtvrtý do party. Přestože mě ta země absolutně nezajímala, Kovymu jsem okamžitě odepsal ano. To je totiž odjakživa můj přístup k cestování a právě díky němu jsem nejspíš navštívil už tolik zemí. Když mi nějaký kamarád napíše, jestli nechci někam vyrazit, vždycky chci. Bylo tedy rozhodnuto a já jsem měl už za pár měsíců vyrazit na zatím nejvzdálenější

místo, jaké jsem do té doby navštívil. Jednou večer jsme se s klukama rozhodli spojit přes Skype a vymyslet plán výletu. Datum nakonec padlo na začátek prosince, kdy už je v Hongkongu snesitelná teplota a člověk taky unikne českým mrazům. Let trval dvanáct hodin, ale naštěstí zafungovala moje superschopnost usnout v letadle a celý let jsem prospal. Těsně před přistáním jsme si užili Mento-va provokování o závaďe na podvozku letadla a pak šťastně přistáli v Hongkongu.

Stačilo málo, abych si uvědomil, že jsem přiletěl do opravdu úplně jiného světa.

Architektura, kterou jsem měl cestou z letiště před očima, byla neobyčejná, fascinoval mě každý mrakodrap. Hongkong je místo s extrémně nízkou kriminalitou, ale extrémními problémy s prostorem. Náš hotel byl sice kvalitní, ale pokoje měl menší než kdejaká ubytovna v České republice. Z prvního dne nám zbývalo ještě pár hodin, a tak jsme se vydali na procházku k pobřeží ostrova. Tam jsme si prohlédli nejvyšší mrakodrap Hongkongu, který stál na druhém břehu přístavu a na němž se promítaly

5 ZÁKLADNÍCH TIPŮ

1. Pozor na street food, hygiena není pro stánkaře zrovna prioritou.
2. V Hongkongu jsou metro a trajekt nejsnazšími a nejlevnějšími způsoby dopravy.
3. Pokud pojedete do Japonska, dopředu si v České republice zařídte lístky na vlak šinkansen. Ušetříte tím významnou sumu.
4. Dobře si vyberte hotel. Na internetu se nabízí spousta míst, kde jsou brouci a hrozná špína.
5. Pokud chcete opravdu originální suvenýry, zajděte si na trhy na okraji města. Ment si odtamtud dovezl dekorace do kanceláře.

NEZAPOMEŇTE

- Hongkong je extrémně bezpečný;
- každý tu umí perfektně anglicky;
- v MHD ani na trajektu se nesmí kouřit;
- vezměte si americké dolary nebo eura – české koruny vám tu na hongkongské dolary nevymění.

zprávy o nadcházející light-show – světelné show promítané přímo na mrakodrapech. Jak jsme však příštího dne zjistili, konala se na mrakodrapech za námi, nikoli na tom, který jsme pozorovali. Tentokrát jsme ji už viděli a náš vztek z předchozího večera, že žádná lightshow nebyla, byl v tu chvíli vážně k smíchu. Druhý den jsme se vydali také na Victoria Peak, což je podle mě nejkrásněj-

ší místo v celém Hongkongu. Je tu překrásný výhled na přístav a všechny mrakodrapy, a dokonce se tu nachází restaurace z řetězce Bubba Gump. Neváhali jsme a zašli tam na jídlo. Talíř krevet na čtyři způsoby byl jeden z nejlepších obědů, jaké jsem kdy jedl.

V Hongkongu jsem často používal větu: „Můžete jít prosím rychleji?“ Lidi se tam hrozně vlečou. Čtvrtý den výletu nás čekal odlet do Tchaj-peje, hlavního města Tchaj-wanu. Mentovi se po prvních pár dnech v Hongkongu rozbila paměťová karta, a přišel tak o všechno, co natočil. Chtěli jsme mu nějak spravit náladu, a tak jsme s klukama tajně koupili letenky do Tchaj-wanu. Ment už tam předtím byl, moc se mu tam líbilo a nás lákalo navštívit Tchaj-wan také. Měl radost, jen nechápal, proč musíme letět už v sedm hodin ráno... Nasedli jsme do letadla a po necelých dvou hodinách jsme byli v Tchaj-peji.

Když jsem se poprvé procházel tchajpejskými ulicemi, připadal jsem si skoro jako někde v USA. Díky mnoha mezinárodním společnostem vypadá centrum města velmi moderně. Nachází se tu taky jedna z nejvyšších staveb světa, Taipei 101. Je vidět takřka odkudkoli ve městě a hodně oživuje panorama. Odpoledne

NEJSILNĚJŠÍ ZÁŽITEK

Oběd v restauraci Bubba Gump na vrcholku Victoria Peak.

jsme se s Housem a Kovym vydali lanovkou na jednu z hor u města, kde byl úžasně čerstvý vzduch a krásný výhled. Ment zatím na pokoji editoval. A večer jsme šli do vyhlášeného klubu Mist. Bylo mi sice ještě sedmnáct, ale měl jsem s sebou ISIC se špatně zadaným datem narození, podle kterého mi bylo devatenáct. Spoléhal jsem se na to, že mi to projde, ale u vchodu mi bohužel řekli, že mě pustí jedině s pasem. Musel jsem se vrátit na hotel a nechat kluky, ať si to užijou i za mě. Podle toho, co jsem slyšel, to stálo za to. Napsat to sem ale bohužel nemůžu, to by mě zabili. Původně jsme měli v plánu navštívit v Hongkongu i klubovou čtvrť Lan Kwai Fong, ale teď už jsem věděl, že to nemá cenu. Další den jsme se vrátili zpět do Hongkongu. Čekal nás ještě jeden výlet – do čínského Las Vegas, Macaa. Tam se

